

НЕВРОЛОГІЯ GILLETTE

(очима пацієнта)

«Клініка лікує пацієнтів. Спільнота турботи підтримує людей».

I. Неврологічна патологія

Усі боялися втратити серце.

Віками серце вважали осердям життя, осідком почуттів, сили й мужності.

Коли серце зупинялося, усе закінчувалося.

Потім людство поволі почало розуміти, що існує інший володар.

Мовчазний.

Невидимий.

Абсолютний.

Мозок.

Досить було спостерігати за родинами, друзями, знайомими, за зміною поколінь і приходом хвороби, щоб зрозуміти просту істину: мозок керує всім.

Кожним рухом.

Кожним словом.

Кожним спогадом.

Кожною надією.

Коли мозок уражений, страждає не одна лише частина тіла. Страждає вся людська система.

Довгий час відповіддю був страх.

Людей із неврологічними захворюваннями ізолювали, ховали, часто мало розуміли і ще менше допомагали їм. Родини самотужки несли величезний тягар. Медичні знання були обмежені, а спеціальних закладів майже не існувало.

Здавалося, це битва, приречена на поразку.

Потім настав час розуміння.

Людство зрозуміло, що має справу не з поодинокими випадками, а з одним із великих викликів власного існування.

Паркінсон.

Альцгеймер.

Дегенеративні хвороби.

Неврологічні ушкодження.

Травми.

Рідкісні хвороби.

Вроджені стани.

Різні назви однієї реальності: крихкості того органу, що керує кожною функцією нашого життя.

Відтоді неврологія перестала бути лише медичною дисципліною.

Вона стала спільною відповідальністю.

Неврологічна патологія не стукає у двері.

Вона входить у життя людей і змінює правила гри.

II. Чому?

Щоб пояснити, що означає жити з неврологічним захворюванням:

тіло, яке не слухається;

межі;

залежність;

втрата самостійності;

нове визначення нормальності.

Не хвороба.

Життя довкола недуги. Життя довкола інших.

Той, хто несе тягар, майже ніколи не пацієнт. Пацієнт часто бореться, не до кінця розуміючи поле бою. А той, хто поруч, бачить, як час змінює форму, і вчиться, що кожен виграний день вартий більше за великі обіцянки.

Патологія може змінити шлях. Вона не може стерти цінність людини.

Любов — його суттєва частина, понад будь-яке просте завоювання, — і ніхто ніколи не знатиме, що з ним станеться.

Я сам через це пройшов: біполярний розлад невизначеного ступеня, який зрештою виявився не чим іншим, як дитячою гіперпильністю, спричиненою моєю матір'ю, яка за старим прислів'ям «стусани й пампушки роблять дітей гарними», надавала мені ляпасів і ввімкнула еквалайзер у моєму мозку.

Розуміти речі ще до того, як вони стаються, — але я не чарівник, не святий і не чудотворець.

І все ж я поруч із тими, хто страждає, — після того як утратив і матір, і батька через Альцгеймер і питав: та хто ж це? Я його не знаю.

III. Епілог

Клініка — це будівля.

Спільнота турботи — це щось більше.

Це щоденна зустріч людей, які страждають, людей, які супроводжують, людей, які доглядають, і людей, які вирішили взяти на себе відповідальність

збудувати місце, де надія може перетворитися на метод, зобов'язання і можливість.

Ці сторінки розповідають не про будівлю.

Вони розповідають про людей, які крізь неї проходять.

Щодня.

IV. Сторінка автора

Цю працю ніхто не замовляв.

Її не продавали.

Її створено не з комерційною метою.

Її написано, щоб засвідчити цінність реабілітації, людської гідності та стосунків між людьми.

Єдина запитувана плата — символічний долар — не як оплата за працю, а як свідчення спільного зобов'язання перед культурою турботи, надії та відповідальності.

Ferdinando